

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CXCV. Differentia 1. Secundùm Canones appellare licet à quolibet
gravamine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

mi Pontificis etiam ordinario iudici de-
 mandare. c. *Significasti*. c. *Sane hoc tr.* ac
 cogere ad exequendum, licet is sciat sen-
 tentiam iniustam esse: nisi efficere va-
 leat apud delegatum, ut ab hoc onere li-
 beretur. Non enim cognitio illi, sed ex-
 ecutio tantum mandatur. c. *Pastoralis*. 28.
 §. *Quia verò hoc tr.* & notat. indi. c. *San-
 nè*. & *Significasti*. Menoch. De arbitr. Q.
 74. n. 48. Zerola v. *Delegatus*. §. *Saxo*.

TITVLVS XIV.

De Appellatione.

APPPELLATIO, de qua hic, est ab inferiori iudice
 ad superiorem facta provocatio, ratione gra-
 vaminis illati vel inferendi. Dividitur in iudi-
 cialem, & extraiudicalem. *Clem. 3. eod. tr.* Illa est
 à sententia definitiva, vel interlocutoria; hæc ab a-
 ctis & decretis extraiudicialibus. c. *Concertationi h.*
tr. Alias divisiones invenies apud *Vallensem l. 2. tr. 28.*

CXC.

DIFFERENTIA II.

Secundum Canones appellare licet à quolibet gravamine. c. *Cum sit
 Romana*. c. *Bonæ memoriæ De appell.* secundum leges verò non nisi
 in certis casibus, & ipso iure expressis. c. *Non solent*. 2. 2. 6. c. *Pasto-
 ralis*. de appell. *Galvanus*. 1. *Decianus*. l. 2. c.
 22. num. 29.

IVRIS Canonici sententia manife-
 sta est, permitti appellationem
 ab omni sententia, & gravamine,
 etiam extraiudiciali, illato vel in-
 ferendo. c. *Super eo*. c. *Cordi nobis*. hoc tr.
 in 6 *Clem. 5. Appellat.* c. *Vt debitus*. c. *Cdm
 speciali*. de appell. & DD. communiter a-
 pud *Barbos*. Hodie tamen secundum
*Con. Tr. Sess. 24. c. 20. De reform. & Sess.
 17. c. 1. De reform.* facta limitatione, non
 ab
 Dd 3

ab omni gravamine, nec qualibet interlocutoria conceditur appellatio, sed eam tantum, quæ vim definitivæ sententiæ habet, & continet gravamen irreparabile, eummodi est incarceration, tortura, omnisque actus irretractabilis, & quo executioni mandato reus non potest iuvare amplius per definitivam, aut appellationem à definitiva v. *Piasc in Praxi Epif. P. 2. c. 4. tit. De appell. Gonzales ad Reg. 8. Cancellarie Apost.* An verò appellare liceat ab omni incarceratione, an ab omni comminata tortura, an ab omni excommunicatione proponit, & dissolvit *Zerola in Praxi sua. Par. v. Appellatio n. 6. Cui adde Barb. in c. Ut debitus. & c. Cum cessante hoc it.*

II. Quod jus Cæsareum atinet, *VI-pian. l. 1. De appell. recipiendis, vel non, relatus in c. Non solent. 2. Q. 6. non admitti appellantes pronunciat, nisi eos, quorum interest, vel quibus mandatum est, vel negotium alienum gerunt, quod mox ratum habeat. Et eodem sensu c. Pastoralis officii 53 De appellat. Quelibet appellatio intelligitur prohibita, quæ à Jure non indulgetur expressè. Vbi Glossa Omnia intelliguntur prohibita, quæ non inveniuntur in Jure concessa. Et paucis interiectis. Secundum antiqua jura bene admittebatur appellatio, licet causa iniure non exprimeretur, dummodò non esset manifestè frustratoria: hodiè verò non potest appellari, nisi probabilis causa fuerit allegata.*

III. Igitur materia appellationis (secundum leges) sunt sententiæ definitivæ, eaque validæ. Nam à nullis, & invalidis frustra appellatur. Cum ipso

jure corrumpant: quamvis indubio nullitas appellationi per alternativam coniungi possit. *Bart. & communiter DD. in l. si expressim. 19. C. De appell. Dixi sententiæ definitivæ. quia ab interlocutoria sententiæ leges non permittunt appellationem. l. Antesententiæ 2. ff. De appell. recip. & l. 7. C. Quorum appell.* Neque à sententiæ possessionis, quæ formam interlocutorie habet, cum momentanea sit, & iniuria per eam facta possit in causa proprietatis citra appellationem emendari. *l. 1. C. si de moment. poss.* Est autem (ut hoc obiter attingam) momentaria possessio nis causa iudicium spoliationis quod summarie, & quasi momento expedit solet. Quare ab interlocutoria, quæ spoliatus ante omnia restituitur, non potest appellari, tum quia ante omnia restitui illum convenit, tum quia iudicio, vel possessorio, vel petitorio interlocutorie sententiæ iniquitas facile corrigitur. Aliquis autem sententiis iudicii possessorii rectè appellatur, quoniam definitivæ sunt. Quod si iniuria per interlocutoriam illata talis fuerit, quæ postmodum corrigi nequeat, ut quia personæ coheret, puta, si compedes, carceres, aut tortura decreta sit, ab ea omnino appellare permittitur. *l. 2. ff. De appell. recip. & Bartol.* Vim namque & speciem sententiæ definitivæ obtinet. v. *Vvesenbes. in l. 49 ff. De appell. tr. 1. Socin. in Reg. 24.* Appellatio in qualibet causa permittitur. *l. Est in maiorib. C. hoc. it. ubi plures exceptiones, seu fallentias invenies.*